

Reimari News 1/04 sisältää

<i>Hyvät ladyt & lionit</i>	2
<i>Uusi jäsen Marko Haapasaari</i>	3
<i>Uusi jäsen Anssi Kosonen</i>	4
<i>Matkani Saksaan 2.-22. 6. 2003</i>	5
<i>Mielenkiintoinen teollisuuskäynti</i>	8
<i>LC RAUMA 50-VUOTTA 27.3.2004</i>	10
<i>LC Rauma julkaisi historiikin</i>	10
<i>Sihteerikoulutuksessa Porissa 24.4.2004</i>	11
<i>Piirin 107-M vuosikokous pidetty ja vaalit suoritettu</i>	12
<i>Toimikuntien kokoonpano</i>	13
<i>107M piirin piirikilpailun säännöt 01.03.2004-28.02.2005</i>	14
<i>Ikimuistoinen Lionsklubin perustamisjuhla</i>	16
<i>Rakkaudesta Kristina Reginaan eli kolmas risteilymatkamme kyseisellä laivalla</i>	17
<i>Lisää O.W. Willamosta</i>	22
<i>Miksi lapset ja nuoret voivat huonosti?</i>	23

Toimitus: Lauri Kemppinen & Heikki Koivisto

Taitto: Lauri Kemppinen

Tämän numeroon ovat kirjoituksiaan lähettäneet: Heikki Koivisto, Marko Haapasaari, Anssi Kosonen, Saku Ylijoki, Ilkka Sarparanta, Keijo Oikari, Lauri Kemppinen, Kimmo Rouhas, Soili ja Martti Caselius, Martti Yli-Kahrakuusi

HYVÄT LADYT & LIONIT

Kirjoittaessamme edellistä avauspuheenvuoroa REIMARI NEWS-julkaisuun oli syys-talven pimeät säät, märkää, tuulista, pimeää, mutta kuitenkin kaikesta tästä huolimatta aktiivista leijonatoiminnan aikaa. Nyt olemme saaneet aikaisen kesän, lämpötila on +25 ° C ja kesälomasta merkintä vasta kalenterin tulevilla aukeamilla. Leijonatoiminta ei kuitenkaan pääty lämpötilan yltäessä hellerajaan, sillä tiedossa on vielä MUINA:n pruuttamaja- aktiviteetti. Lion Ahti Rosvall on lupautunut katsomaan hieman peräämme kuin myös MUINA:n talkoojoukon, jotta tulevasta rakennuksesta tulee pihapiirin kaunistus eikä "se reimarin vino mökki".

Presidenttikausi alkaa olla kaikesta huolimatta lopuillaan. Viimeinen klubikoukous, jossa saanemme äänestyksen jälkeen uuden, mutta tutun, lionin on vielä tulolleen, toivottavasti väistytvä presidentti ei aivan herkeä hempeilemään tässä tilaisuudessa. Torstaina 13.5 klo 18:00 on Kivirannassa lentopallokauden päättäjäiset ja siellä toivoisin "näkeväni" (olen itse Itävallassa) myös muitakin kuin vain lentopalloa uskollisesti tiistaisin pelaavan joukon. Illalle olisi laajemman lionipiirin tapaamisen tilaus, kun tuo Kodisjoen-turnauskin päättyi maittaviin tuliaisiiin, ja nähtävänä olisi li-säksi vauhdikasta lentopallovihdettä.

Hallituksen vaihtokokous on torstaina 27.5. klo 18:00 alkaen Merskassa. Olisi erittäin hienoa nähdä mahdollisimman moni lady ja lion paikalla, jotta saamme vaihdettu hallituksen mukavan kesäillan ja yhteisolon merkeissä. Paikka on tällä kertaa "toispuol jokkee", sillä invalidien maja oli niin kovasti varattuna, ettei sieltä enää löytynyt hallituksen mielestä sopivaa aikaa. Nähdään siis sankoin joukoin Merskassa.

Kesän kohokohtana on Lieksan matka. Kolin kauniit maisemat ja Pielisen aallot kutsuvat reimarilaisia **2 – 4.7.2004**. (alla alustava ohjelma)

Perjantai 2.7.

Ilta Saapuminen Lieksaan/isäntäperheet

Lauantai 3.7.

klo 09.30 Lähtö Kolille/autolautta Pielinen (15,-/hlö, bussi vapaa)
klo 11.10 Saapuminen Kolille
klo 11.30 Tutustuminen Kolin kansallismaisemaan ja Luontokeskus Ukkoon (4,-/hlö)
klo 14 Lounas Hotelli Ukko-Kolilla (noin 12,-/hlö)
klo 15.30 Paluu Lieksaan
klo 19.00 Päivällinen/illanvietto/Timitra

Sunnuntai 4.7.

Aamu Isäntäperheet

Tervetuloa Lieksaan

Kari Pippola
LC Lieksa Brahean psta

Syksyn kalenteriin tulee merkitä **17 – 19.9** jolloin pyrimme kaikki osaltamme olemaan Hannun apuna onnistuneiden Silakkamarkkinoiden järjestelyissä ja niiden toteuttamisessa.

Tulevalle presidenttiparille , Keijolle ja Ailalle hyvää ja menestyksestä liontoimintakautta 2004-5 toivottaen sekä kaikille LC Rauma/Reimarin ladyille ja lioneille KIITOS.

Tuula & Heikki

UUSI JÄSEN MARKO HAAPASAARI

Nimeni on Marko Haapasaari ja olen syntynyt 26.6.1967 Nakkilassa. Olen naimisissa ja perheeseen kuuluvat vaimoni Pian lisäksi Ada 5 v, Topi 3 v ja Nico 14 v. Tällä hetkellä asumme kerrostalokolmiossa Porin Herralahdessa. Töiden ohella olemme rakentaneet uutta omakotitaloa noin 2,5 vuotta, ja toukokuun aikana pääsemme muuttamaan.

Lapsuuteni olen asunut pienellä maatilalla Nakkilassa, jonka isovanhempani ovat rakentaneet siirtyessään evakkoina Karjalasta, Pyhäjärveltä Satakuntaan. Kasvuympäristöni on ehkä vaikuttanut mieliharrastuksiini kuten kalastukseen, luontoon, monenlaiseseen liikuntaan, tietokirjallisuuden lukemiseen ja ylipäättään kiinnostukseeni uusiin asioihin.

Kouluni ala-asteesta lukioon saakka kävin Nakkilassa, alaluokat pienessä kyläkoulussa. Opiskelun jatkamiseen sain kipinän vasta muuttaman vuoden armeijan jälkeen. Ensin kiinnostus löytyi kauppaopiston julkishallinnon linjalta, josta vuoden jälkeen pyrin ja pääsin Tampereen yliopistolle opiskelemaan kunnallisalaa vuonna 1991, opiskelun aloitin 1992 syksyllä. Opiskelun ohella tein ansiotyötä. Valmistuin 1998 ja saman tien pääsin Noormarkun seurakunnalle talouspäällikön tehtäviin viransijaiseksi. Viran otin vastaan samasta tehtävästä 1.1.1999 ja hoidin sitä 2002 helmikuuhun, jolloin siirryin Porin seurakuntayhtymän vs. talouspäälliköksi ja edelleen 2002 marraskuussa Rauman seurakunnan talouspäällikön virkaan.

Porilaisena tuntui hieman epäilyttävältä siirtyä Raumalle, mutta pienen alkujännityksen kautta Rauma onkin osoittautunut vallan mukavaksi ja viihtyisäksi paikaksi. Samoin Rauman seurakunta on osoittautunut hienoksi työpaikaksi jota on hoidettu hyvin ja toivon pystyväni omalta osaltani vastaamaan tähän haasteeseen.

Kiitän luottamuksestanne hyväksyessänne minut toimintanne mukaan ja pyrin tekemään parhaani että olisin luottamuksenne arvoinen.

Marko Haapasaari
talouspäällikkö
Rauman seurakunta

UUSI JÄSEN ANSSI KOSONEN

synt. Helsinki 20.11.1966

Naimisissa Anna-Kaisa Jaakkolan (nyk. Kosonen) kanssa ja perheessä on nelivuotias tyttö, Ella Sivia Peppina.

Nuoruusvuoteni vietin Nurmijärvellä aina 26 ikävuoteen saakka. Keski-Uusimaalla , Järvenpäässä asustelin vain 2 vuotta. Tänä aikana tapasin tulevan vaimoni Tampereella, jonne myös muutimme yhteen asumaan. Tampere tulikin varsin tutuksi kahdeksan vuoden aikana. Raumalle muutimme kesällä 2003.

Työurani on ollut kaksijakoinen, koulutukseni on tekninen ja vietinkin ensimmäiset vuodet metallialalla CNC- koneistus ammattilaisena ja auton moottorikoneistamossa n. 7 vuotta. Hakeuduin tietoisesti myyntitöiden pariin unohtamatta kuitenkaan teknisiä "vempaimia" eli työkaluja yms. Teknisiä koneita ja tarvikkeita. Kaikenkaikkiaan olen alalla viihtynyt jo 15 vuotta. Olen kääntänyt

työurallani jälleen uuden sivun ja päässyt Rauman Akku Oy:n palvelukseen.

Harrastuksista mieluisimpia on managerointi rallin parissa Team Mikkosen kanssa, joka ajaa SM- tasolla A- ryhmässä. Itse olen vauhtikärpäsen pureman saanut jo lapsena ja edelleen harrastan katingia ikämies luokassa. Ammunta kuuluu myös mieli harrastuksiini, joka tosin on jäänyt hieman varjoon ralli harrastukseni vuoksi. (asiaan tulee korjaus). Liikuntaa on tarkoitus lisätä uinnin ja rullaluistelun parissa.

MATKANI SAKSAAN 2.-22. 6. 2003

Pääsin viime kesänä Lionsien kautta matkalle Saksaan. Tarkkana matkakohteena oli Etelä-Saksa ja Stuttgartin vieressä sijaitseva pikkukaupunki nimeltään Beilstein. Matkani alkoi käytännössä samaan aikaan kesäloman kanssa, joten matkaan valmistautuminen ja sen jännittäminen jäivät vain muutamaan päivään. Todelliset tietoni Saksasta ennen matkaa rajoittuivat lähinnä historiaan. Nyky-Saksasta tiesin ainoastaan sen olevan Suomen tärkein kauppakumppani ja merkittävä maa Euroopan Unionissa. Vaikka Saksa sijaitsee keskellä Eurooppaa ja maantieteellisesti varsin lähellä Suomea, en tiennyt, mitä odottaa matkaltani.

Helppoa elämää Stuttgartissa

Ensimmäinen vaikutelma Stuttgartin lentokentältä ja Saksasta oli varsin lämmin: Suomen viileät noin 15 lämpöastetta kaksinkertaistuivat ja minulle alkoi kesä. Lentokentällä isäntäperheen äiti ja poika Christoph olivat minua vastassa. Perheestä tiesin etukäteen Christophin olevan samanikäinen kuin minä ja äidin olevan kotiäiti. Isän ammatti oli asianajaja. Perheeseen kuului lisäksi tytär, Eva, joka oli jo muuttanut pois kotoa opiskelemaan. Koko perhettä voisi kuvailla vieraanvaraiseksi. Olin selvästi tervetullut ja huolenpidossa ei ollut moittimista. Itse asiassa verrattuna kotiin Suomessa oleskeluni Saksassa oli huomattavasti helpompaa; itsepintaisista vaatimuksista huolimatta minun ei annettu siivota omaa huonettani, ei auttaa ruuanlaitossa eikä muissakaan kotitöissä.

Perheestä oli nopeasti havaittavissa selvä arvojärjestys: isä oli selvä johtaja; hän esimerkiksi istui aina ruokaillessa pöydän päässä, äiti oli isästä seuraavana ja lapset viimeisinä.

Isäntäperhe Gaul sekä minä (toinen vas.) Zugspitzellä hieman vajaan 3000 metrissä.

Vanhempien auktoriteetti oli perheessä hyvin merkittävä; vaikka Christophilla oli paljon vapauksia, vanhemmat

päätivät kuitenkin monista asioista. Esimerkiksi itselläni on lukiossa käytännössä ollut jo täysi päätäntävalta siitä, miten kouluasiani hoidan. Kuitenkin Christophin vanhemmat huolehtivat tarkkaan siitä, että koulutehtävät ja kokeisiin valmistautumiset tulivat suoritettua kunnolla.

Beilsteinissa, kaupungissa, jossa asuin, oli noin 7000 asukasta. Kaupunki poikkesi täysin ainakin omasta kaupunkikäsitelmästäni ja muistutti lähinnä suurta kylää. Kaupungin kaikki talot olivat erittäin tiivisti rakennettu ja erittäin pienelle alueelle. Kaupunki rajoittui peltoihin ja parin kilometrin peltoaukean jälkeen alkoi uusi vastaava pikkukaupunki. Tällaisella

järjestelmällä Raumakin jakaantuisi ainakin neljään eri kaupunkiin. Beilstein kuului Saksan viinialueeseen ja isäntäperheen talon terassilta olikin upea näköala suoraan viiniköynnösten peittämälle kukkulalle.

Nuoret ovat nuoria - Saksassakin

Päysin tutustumaan matkani aikana myös saksalaisten nuorten elämään – sisältäpäin. Christoph toimi minulle tavallaan oppaana paikallisten nuorten elämään. Sain kokea niin illanviettoja, grillijuhlia kuin tavallista kouluarkeakin. Vajaan kolmen viikon matkan aikana sain todeta, ettei raumalaisten tai

beilsteinilaisten nuorten ajatusmaailmat tai elämä yleensäkin eroa paljoakaan. Nuoriso olikin yksi yleismaailmallisista "ilmiöistä", jotka muistuttivat ihmisten olevan suunnilleen samanlaisia joka puolella. Erojakin tosin oli: en olisi voinut kuvitellakaan suomalaisten nuorten väittelevän politiikasta iltaa viettäessä, mutta Saksassa sekin onnistui.

Näkymä isäntäperheen talon terassilta viiniköynnösten peittämälle kukkulalle.

Matkalle lähtiessäni autokoulu oli jo aivan viime metreillä ja tiesin saavani ajokortin lähes välittömästi palattuani Saksasta. Olin siis jo ehtinyt tutustua autoiluun ja autoihin jonkin verran, joten autokuume alkoi olla korkeimmillaan. Saavuttuani Saksaan en voinut kuin sanattomana ja ällistyneenä katsella luksus-Mersujen ja Porschen loputonta virtaa. Stuttgartissa sijaittivat Mercedes-Benzin ja Porschen päämajat ja tuotantolinjat ja niiden läheisyyttä ei voinut olla huomaamatta. Muutaman ensimmäisen päivän kuluessa näin varmasti moninkertaisen määrän urheiluautoja kuin koko aikaisemman elämäni aikana. Toinen autoihin liittyvä asia oli tietysti teiden nopeudet. Kun esimerkiksi teimme erään matkan Müncheniin ja minulle

Minä ja Christoph Zugspitzellä, askeleen verran Itävallan puolella, askeleen verran Saksan puolella.

kerrottiin matkan olevan noin 300 kilometriä, valmistauduin pitkään matkustukseen. Kun olimmekin perillä jo alle kahdessa tunnissa, aloin laskeskella keskinopeutta ja ymmärsin legendaaristen "Autobahnojen" merkityksen.

Kiertoajelulla Etelä-Saksassa

Matkani aikana pääsin perheen mukana kiertämään useita Etelä-Saksan matkailukohteita. Tutustuin muun muassa Münchenin suurkaupunkiin, Zugspitzeen eli Saksan korkeimpaan vuoreen Alppien pohjoisosassa, Neuschwansteinin satumaiseen linnaan ja Schwarzwaldin metsäiseen alueeseen. Perheen vanhemmat kuuluivat paikalliseen Lions-yhdistykseen ja heillä oli Lions-piirin kautta ystäviä Straßbourgissa. Teimmekin yhden matkan Ranskan puolelle. Ranskan-ystävien asunto oli aivan kuin aikaisempi mielikuvani ranskalaisista asunnoista: koristeellinen ja vanhoja tyyliä mukaileva sisustus ja parvekkeelta näkymä kadulle. Itse asiassa suomalaisiin nykyaikaisiin koteihin tottuneena olisin voinut hyvin kuvitella asunnon olevan museo, mutta "maassa maan tavalla".

Matkalle lähtiessäni olin opiskellut saksaa jo seitsemän vuotta. Suunnitelmani oli oppia kieltä mahdollisimman paljon käytännön kautta. Suunnitelmani ei kuitenkaan toiminut ollenkaan; Christoph puhui erittäin hyvää englantia ja minulle englannin kieli on paljon helpompaa kuin saksa, joten puhe vaihtui aina englanttiin. Vaikka käytännön harjoittelu jäikin lähes olemattomaksi, saksan opiskeluni sai kuitenkin valtavan innoituksen, sillä oli erittäin turhauttavaa kuunnella puhetta ymmärtämättä sitä.

Neuschwansteinin linna Etelä-Saksassa. Linna ei koskaan valmistunut kokonaan korkeiden kustannusten takia.

Onnistunut reissu

Matkani oli kokonaisuudessaan lähes täydellisen onnistunut. Koko oleskeluni ajan lämpötila pysyi yli 25 asteen ja ainoastaan yhtenä päivänä satoi. Sain tutustua etelä-saksalaiseen elämäntapaan ja elinympäristöön. Suomalaisen näkökulmasta erikoinen ja pieni maalaiskaupunki viiniviljelmiseen ja erittäin vieraanvarainen isäntäperhe antoivat minulle vaikuttavan kokemuksen. Ennen matkaa minulle lähes tuntematon Saksa sai "kasvot" ja tiedän nyt millaisen maan kanssa Suomi on esimerkiksi tiiviissä kauppayhteistyössä. Matkani ei kuitenkaan antanut täydellistä kuvaa koko maasta,

sillä tuloerot ovat suuret esimerkiksi etelän ja pohjoisen välillä. Stuttgartin alue elää teollista superhyvinvointia, mikä näkyi selvästi myös Beilsteinissa. Myös Christophin kommentti autoista kuvaa hyvin alueen tilannetta: "on vain Porsche ja Mercedes-Benz, muita ei ole".

Saku Ylijoki

MIELENKIINTOINEN TEOLLISUUSKÄYNTI

Lc Rauma/ Reimarin lionveljet Ahltronixin tehtaalla

Yhdeksän veljeä yritysvierailulla

Taisi olla vierailun järjestäjä Olli Laineella hieman kutinaa mielessä, kun hän odotteli reimarilasia Ahltronix oy:n tehtaan sisäänkäynnin edessä. Olli oli järjestänyt klubilaisille erinomaisen tilaisuuden vierailla entisen yrityksensä tiloissa keskiviikkona 31.3.2004. Jostain ihmeen syystä vierailijoiksi löytyi vain 9 henkilöä.

Vierailu oli sovittu tehdaspäällikkö Sami Sainion kanssa. Kuten nykyaikana voi arvata tehtaan tärkeämmät asiat vaativat ajan, mutta tehtaan esitteli meille nuori tuotannon johtaja. Hänen johdollaan kiersimme tehtaan sen tavaran sisäänotosta alkaen. Jo siinä vaiheessa huomasimme artikkeleiden runsauden. Sen hallitseminen, että tavaraa ei tule liikaa eikä liian vähän ja ne ovat paikalla oikeaan aikaan, vaatii nykyään oman tietokoneohjelmat. Tulevat komponentit tunnuttiin tarkastavan myös tarkasti, sillä ei voi ajatella, että suurta työt vaatinut laite osoittautuu vialliseksi, jonkin hyvin pienen komponentin takia. Lisäksi osat ovat niin pieniä, että käsin korjaaminen saattaa olla jopa mahdotonta.

Mitä tehdas sitten tekee?

Ahltronix on elektroniikka-alueen sopimusvalmistaja, jonka asiakkaina ovat mm. Oras oy, Suunto oy, jonka komponenttien valmistusta näimme. Toiminta perustuu kumppanuuteen, jossa osallistutaan suunnittelusta kokonaisvaltaiseen lopputuotteen. Lisää tietoja saat osoitteesta WWW.ahltronix.com

Tehdas sijaitsee entisessä kenkätehtaassa Kairakatu 5:ssä. Kun tehdasta kiertelimme, oli Ollilla, ja Ahtilla useita muisteloita siitä, kuinka rakennus korjattiin siihen malliin, missä se nyt on. Taisivat herrat samalla viettää kaihoisia muistelun hetkiä. Ollilla näytti olevan tehdassalissa myös paljon entisiä alaisia, joita hän kierroksen aikana tervehti.

Kierros avasi silmämme näkemään kuinka vaativaa nykyinen elektroniikkatuotanto on. Automaatio tuotannossa on aivan välttämätöntä. Mitä voisi ajatella, että käsin ladottaisiin millimetrin halkaisijaltaan (kärpäsen ulosteen kokoisia) komponentteja paikoilleen. Kone niitä tuntui tekevän yli 2000 kappaleen tuntivauhtia. Komponentit alustoineen uitettiin sitten sulan tinan yli ja siten tinattiin paikoilleen. Ohitimme myös lasin takan olevan huppukypäräisen miehen laitteensa ääressä. Hän työskenteli ultrapuhtaassa tilassa, jossa ilma suodatetaan ja henkilö suojataan täysin, niin että hänen hengitysilmansakin johdetaan suojahuppuun ja sieltä pois. Hänen tehtävänä oli "ommella" 5 mm x 3 mm kokoiseen alueeseen (siis koko noin tämä mm) 50 sähkää johtavaa liitoslankaa. Käsin mikroskoopin ja suurennuslasin avulla tehtäviä kyt-

kentöjään tehtiin, koska osa osista on sen muotoisia ja sarjat niin pieniä, ettei koneellistamista kannata ajatella.

Mielenkiintoisen käynnin lopussa Olli luovutti tehtaan edustajalle klubin vierailuviiri. En muuten tiennyt sellaisen olemassa olosta, joten muistetaan sitä käyttää vastaisuudessa, kun vierailemme muissa klubeissa. Käynti oli mielestäni antoisa ja Raumalla useita kohteita, joihin voisimme mennä. Pitäisiköhän vierailut ottaa ohjelmaan ensi kaudelle. Kertoilehan kesän kuluessa näkemyksesi.

Keijo Oikari

LC RAUMA 50-VUOTTA 27.3.2004

LC Rauma Reimarin onnitteluruno kummiklubilleen

LC Rauma nyt viettää juhlapäivää
Ja mukana väkeä myös meiltä
Iloa ja hyvää mieltä – ei huolen häivää
!Alkuun lähtö” ajatus nyt teiltä.

Kummiklubia nyt onnitellaan
Johtoväen kera
Juhlamieltä toivotetaan
Pelataanko erä?

Alkuun lähti meidän ura
Teidän aloitteesta
Kiitos kuuluu – hurraa
Ajatuksesta upeasta.

Raumalla nyt ollaan,
Tuntuu hassulta hiukka.
Että Pori teidän kummi
Ystävyys kun välil niukka!

Mut muuten klubi teidän on
Mones ollu mukana.
Vahva, vanha, verraton
Tainut viedä joltakin jo tukan.

Silti kulkee vielä passi
Vaikka voitto ain ei näy.
Lentopallol täyttyy kassi,
Askel kulkee – ei väsy käy.

Johdos oltu ennen sekä nyt
Pekka vuorollans kulkee.
Tietä monelle näyttänyt
Vuosisjuhlan syliin sulkee.

M-piirin klubin juhlaväki
Kuppei vanhan Rauman myynyt
Tänään sen kaikki näki
Juhlailoon käynyt.

Runo tämä lyhyen läntä
Kun ei kaikkea tunne.
Nostaa kannattaa silti häntä
Ja juhlamalja nostaa Sulle.

LC Rauma-Reimari

LC RAUMA JULKAISI HISTORIIKIN

LC Rauman julkaisemaa historiikkia
"Veljeyttä ja tukea" Lions Club Rauma
1954-2004 on myytävänä **20 EUR**
hintaan. Yhteydenotot:

Erkki Peni, LC Rauma (siht)
Puh. 8227 098

SIHTEERIKOULUTUKSESSA PORISSA 24.4.2004

Kuulin yllätyksekseni huhtikuun klubikokouksessa, että minun olisi tulevana klubivirkailijana osallistuttava vuosikokouksen yhteydessä järjestettävään sihteerikoulutukseen. Olin tuosta tiedosta aluksi hieman harmissani – olinhan ehtinyt jo sopia tuohon viikonloppuun muuta tekemistä. Hienovaraisesti veljet antoivat kuitenkin minun – vasta vuoden klubin jäsenenä olleen tulokkaan – ymmärtää, että osallistumistani pidettäisiin tärkeänä. Voi olla, että muuten en olisi tullut lähteneeksi. Niinpä Rauman perhokalastajien kokoontuminen Äyhöjärvellä sai vaihtua koulunpenkillä istumiseksi.

Koulutus järjestettiin Porin lyseon tiloissa. Luokkahuone täyttyi tulevista klubisihtee-reistä äärimmilleen; huomasin ilokseni ”oppilaiden” joukossa muutamia tuttuja kasvoja. Kouluttajana toimi Maija-Liisa Heikkilä LC-Pori/ Katariinasta. Esityksen seuraaminen oli kiinnostavaa jo siitäkkin syystä, että saan omassa virkatyössäni ohjata sekä tulevia opettajia että aikuiskouluttajia. Marja-Liisan työskentelyä oli mukava seurata: se oli sujuvaa ja asiantuntevaa. Hän oli koostanut meitä varten tiiviin tietopaketin tulevan vuoden tehtävien hoitoa varten. Tuo paketti sisältää muun muassa kätevän tehtäväkalenterin, mistä sihteerin on helppo tarkistaa kunkin kuukauden tärkeimmät työt. Kalenterin selaileminen yllätti minut; en ollut osannut arvata, kuinka monenmoisia asioita klubisihteerin tehtävien menestyksellinen hoitaminen vaatii. Mahtaako tästä hommasta selvitä ilman virkavapauden anomista päätyöstä? Niin, ehkäpä nuo työt eivät vie käytännössä paljoakaan aikaa - ainakaan sitten kun niistä muodostuu rutiini. Yhtä kaikki moni minulle aiemmin täysin tuntematon asia, kuten jäsenilmoitukset, toimintailmoitukset, piirikilpailun pistelasku tulivat tutuiksi koulutuksen kuluessa.

Joku ehkä ajattelee, että oppiihan nuo välttämättömimmät tehtävät käytännössäkin, edellisen sihteerin avustuksella. Niin varmasti, mutta ainakin minulle – pitkään koulun penkillä istuneelle – tällainen ”briefing” tuntuu kodikkaalta ja miellyttävältä tavalta lähestyä uutta tehtävää. Olen silti varma, että joudun vielä kyselemään yhtä sun toista sihteerin emeritus Mikolta ja Maija-Liisalta, joka on ystävällisesti luvannut olla käytettävissä M –piirin sihteerien tutorina.

Lauri Kemppinen

PIIRIN 107-M VUOSIKOKOUS PIDETTY JA VAALIT SUORITETTU

Tämän keväinen piirikokous pidettiin huhtikuun lopulla Porissa. Kokouspaikkana oli Porin Lyseo, jonka suomat puitteet – ainakin niiltä osin, joihin tutustuin – olivat hyvät. Klubiamme edustivat kokouksessa pres Heikki, siht. Mikko ja tuleva sihteeri Lauri, sekä allekirjoittanut pres.kouluttajana.

Aikaisemmista vuosista poiketen piirihallitus oli pitänyt oman kokouksensa jo aikaisemmin, joten koulutukset pääsivät alkuun heti klo 10.00. Koulutustiloista voin puhua vain omalta osaltani, mutta täytyy myöntää, että yli 50 vuoden takaiset muistot tulvahtivat mieleen kun astuin sisään lyseon vanhaan juhlasaliin joka oli varattu tätä koulutusta varten. Ei niin, että tämä olisi aikanaan ollut oma opinahjoni – pois se minusta, mutta lukuisat yhteiset Satakunnan lukiolaisien tilaisuuden tuli tässä salissa vietettyä. Paikalle saapui runsaat 50 tulevaa presidenttiä ja puitteet olivat hyvät, mutta – tietystikin – tekniikan kanssa oli pieniä ongelmia vaikka paikallista tietämystäkin oli tarjolla. Kaikki saatiin kuitenkin kuntoon ja runsaat pari tuntia asian parissa vierähti.

Lounaan jälkeen jatkettiin piirijuhlan merkeissä tavanomaisella ohjelmalla. Kahvit juotiin ja sitten alkoi varsinainen kokous. Merkillepantavaa oli taas kerran, että kokouksen alkaessa joukko hupeni kun osa päivän alkuosaan osallistuneista näki paremmaksi lähteä kotinurkille kuin osallistua itse vuosikokoukseen. Tämä ei kuitenkaan koskenut omia edustajiamme, jotka urhoollisesti osallistuivat äänestyksiin ja istuivat paikalla hamaan loppuun saakka.

Kokous sujui rutiinilla kunnes päästiin vaaleihin. Oltiinhan nyt pitkästä aikaa tilanteessa jossa varapiirikuvernöörin virkaan oli kaksi ehdokasta ja seuraavaa piiriko-koustakin haki neljä eri paikkakuntaa/ klubia. Tuntui siltä, että

pelisäännöt eivät olleet aivan selvillä ja annetuissa ohjeissakin tuntui olleen eroja. Toisen VDG-ehdokkaan taustajoukot jakoivat kokoussalissa mainoksia, joka ei koskaan aikaisemmin ole ollut sallittua ja vastaavasti ehdokasesittelyssä oli poikkeavuuksia, koska ehdokkaat olivat ilmeisesti saaneet erilaiset ohjeet menettelytavasta. Myös esittelyjärjestyksestä DG totesi sen tapahtuvat aakosjärjestyksessä, kun taas aikaisemmissa piirimme kokouksissa samoin kuin liiton vuosikokouksessa järjestys on arvottu. Seuraavan piirikokouksen hakijoiden hintatietojenkin yhteenvedossa oli virheellisyyksiä, joita sitten hakijoiden toimesta oioittiin. No äänestykset suoritettiin ja ääntenlaskun jälkeen julistettiin tulokset: Piirikuvernööriehdokkaaksi kaudelle 2004-2005 valittiin käytännöllisesti katsoen yksimielisesti viran ainoa hakija VDG Lauri Hakosalo, Merikarvialta, varapiirikuvernööriksi varsin niukalla enemmistöllä RC Teuvo Männistö Kankaanpää/Kuninkaan-lähde sekä seuraavaksi piirikokouspaikaksi Merikarvia. Valinnat oli suoritettu – tuskinpa niiden tulos olisi ollut toinen vaikka aikaisemmin mainitut seikat olisikin alusta saakka hoidettu yhtenäisesti. Nämä vaan tulivat mieleen kun valmistelussa on aina pyritty mahdollisimman tasapuoliseen menettelyyn ja tähän tulee varmasti vastaisuudessakin pyrkiä.

Toivotan valituille onnea ja menestystä ja uskon koko klubimme näihin toivoksiin yhtyvät.

Muistiin merkinnyt:
Kimmo

107M PIIRIN PIIRIKILPAILUN SÄÄNNÖT

01.03.2004-28.02.2005

Pisteet kirjataan vain sihteerien toimintailmoitusten perusteella. Kilpailu on piirin klubien välinen alueittain. Kilpailuun osallistuvat kaikki piirin klubit ilman ilmoittautumista. APJ:t toimittavat pisteiden laskun kukin alueellaan ja antavat kilpailun päättyessä kirjallisen päätöksensä piirikuvernöörielle, varapiirikuvernöörielle ja piirisihteerille. Kilpailun ylituomarina on VDG.

Kunkin alueen paras klubi palkitaan kevään 2005 piirikokouksessa. Piirin paras klubi palkitaan erikseen klubitoiminnasta.

PIIRIKILPAILUN SÄÄNNÖT:

1. Lionstoiminta

1.1. Jäsenmäärän lisäys kauden aikana per lion	50 pistettä
kuitenkin niin, että uudelleen liittyneestä jäsenestä ja siirtojäsenestä saa vain	30 pistettä
1.2. Piirikokouksen järjestämisestä	200 pistettä
useampien yhdessä järjestäessä pisteet jaetaan tasajaolla	
1.3. Piirikuvernööri ratkaisee muut kv. tai valtakunnallisten kokousten järjestämispisteet	
1.4. Uuden klubin perustaminen	200 pistettä
1.5. Leo-klubin perustaminen	200 pistettä
1.6. Leo-klubin kokoukseen, juhlaan tai muuhun osallistumisesta per lion/puoliso	5 pistettä
1.7. Lionsliiton luvalla järjestetty valtakunnallinen kilpailu	100 pistettä
1.8. Osallistuminen kohdassa 1.7. mainittuun kilpailuun per lion/
palvelukumppani; klubi voi saada enintään 50 pist. per kilpailu	10 pistettä

2. Aktiviteetit

2.1. Palveluaktiviteetti:	
Palveluaktiviteetista	30 pistettä
Lisäksi saa lion/palvelukumppani/työtunti	1 piste
Lisäksi saa auto/traktori ja vastaavista laitteista/ tunti	3 pistettä
2.2. Varainhankinta-aktiviteetti:	
Klubin/palvelukumppanien jokaista luovutettua 20 €kohden	1 piste
kuitenkin niin, että näitä pisteitä saa enintään 250 kaudelta.	
Lisäksi saa aktiviteetin työosuudesta lion/palvelukumppani/tunti	0,5 pistettä
ja auto, traktori ja muu vastaava laite/työtunti 1 piste kuitenkin niin,	
että näitä pisteitä saa enintään 500 kaudelta	
2.3. Osallistuminen piirin suositteluun aktiviteettiin per klubi	50 pistettä
2.4. Osallistujan lähettäminen Quest-koulutukseen	50 pistettä
jatkokoulutukseen	20 pistettä
Lisäksi tähän toimintaan käytetyt varat ilmoitetaan 2.2.-kohdassa	

3. Kansainvälinen toiminta

3.1. Kansainvälisen nuorisoleirin järjestäminen	500 pistettä
Useiden järjestäessä pisteet jaetaan tasajaolla	
3.2. Nuorisovaihtovieraaksi tai nuorisoleirille lähettämisestä per/nuori	100 pistettä
Lisäksi tähän toimintaan käytetyt varat ilmoitetaan 2.2. Kohdassa. Ylimääräisistä matkara-	
hoista ei tule pisteitä	
3.3. Nuoren ottaminen isäntäperheeseen per/nuori	50 pistettä
Enintään klubi voi saada 200 pistettä.	

4. Vierailut

4.1. Viran puolesta tehdyistä kotimaan vierailuista ei klubi saa pisteitä. Vierailun on kestettävä	

- klubikokouksen virallisen osan verran.
4.2. Osallistuminen Conventioniin, Europa-foorumiin, NSR-kokoukseen per ion/palvelukumppani	60 pistettä
4.3. Virallinen osallistuja liiton ja piirin vuosikokouksiin	40 pistettä
4.4. Muu osallistuminen valtakunnallisiin tilaisuuksiin per lion/palvelukumppani	20 pistettä
- piirin vuosikokoukseen per lion/palvelukumppani	20 pistettä
- piirihallituksen kokoukseen per lion/palvelukumppani	20 pistettä
- piirin järjestämään koulutukseen tai muuhun tapahtumaan per lion/palvelukumppani	20 pistettä
- vierailu ulkomaisen klubin kokouksessa per lion/palvelukumppani	40 pistettä
4.5. Virallinen osallistuja lohkon kokouksessa (PNAT).....10 pistettä	
4.6. Vierailut kotimaisten klubien ja lohkon kokouksiin, juhliin tms. per lion/palvelukumppani	5 pistettä

5. Klubitoiminta

5.1. Läsnäoloprosentti 80 % ylittävältä osalta per % -yksikkö	1 piste
5.2. Määräaikana toimitettu toimintailmoitus per/kuukausi	10 pistettä
5.3. Järjestystä klubin tilaisuudesta kuten pikkujoulu, vuosijuhla, korroosiomatka, vierailu tms. per tilaisuus	25 pistettä
5.4. Osallistuminen klubin, lohkon, alueen tai piirin järjestämään kilpailuun per kilpailu/klubi	10 pistettä
5.5. Klubin järjestämä urheiluharjoitus, jossa kerralla vähintään kuusi osallistujaa lion/palvelukumppania	2 pistettä
Kuukaudessa klubi saa enintään 10 pistettä.	
5.6. Palvelukumppaneiden säännöllinen kokoontuminen per kokous	20 pistettä
5.7. Klubilehden säännöllinen julkaiseminen per lehti
Lehti toimitetaan VDG:lle.	20 pistettä
5.8. Klubilehden julkaiseminen internetissä; kausipisteet.	180 pistettä
5.9. Klubin kotisivut internetissä; kausipisteet	20 pistettä

6. Muuta huomioitavaa

Lisäpisteet määrittelevät aluepuheenjohtajat neuvoteltuaan ensin VDG:n kanssa. Pisteytyksessä on pyrittävä mahdollisimman oikeudenmukaisiin ratkaisuihin hyvässä leijonahengessä toimien aina myös muista- en, ettei piirikilpailu ole toimintamme tärkein osio vaan ainoastaan sopiva mauste muulle toiminnalle.

Nämä säännöt pitää käydä läpi sihteerien koulutuksessa ja säännöt pitää lisätä myös sihteerien kansioon.

IKIMUISTOINEN LIONSKLUBIN PERUSTAMISJUHLA

Monessa olen ollut, mutta Venäjän ensimmäisen lionsklubin LC Moskova/Centrumin Charter-juhla Moskovassa 28.9.1990 on jäänyt pysyvästi mieleeni.

Juhlaan osallistuivat kansainvälinen presidentti William Biggs ja ylijohdaja Mark Lugas Päämajasta. Suomalaisista 21 hengen valtuuskuntaa johtivat PID Aimo Viitala ja CC Tapani Nuutinen. Uuden klubin sponsoriklubi oli LC Helsinki/ Herttoniemi ja varsinainen kummiklubi oli LC Tallinna/ Eesti ja heidän kuusihenkiä valtuuskuntaansa johti DG Anti Oidsalu.

LC Moskova/ Centrumin charter-presidentti Evgeny Ozhiganov ja kaikki

klubin jäsenet edustivat Moskovan "hienostoa". Joukossa oli liikemiehiä, joille lions-aate oli tullut tutuksi eri yhteyksissä ulkomaalaisten liikekumppanien kautta. Jäsenistöön oli kutsuttu yliopistomiehiä, taiteilijoita, lääkäreitä ja ammattimiehiä teollisuuden eri aloilta. Klubi on ns. yhtenäisklubi, johon oli kutsuttu myös yksi nainen, mutta sitäkin kuuluisampi – kosmonautti Valentina Tereskova, joka ensimmäisenä naisena on kiertänyt maapallon (1963).

Arvokas juhla

Juhlallisuudet alkoivat aamulla Sokolnikin kirkossa, jossa vihittiin klubin lippu. Kirkko oli hieman syrjässä kaupungin keskustasta, mutta klubi oli valinnut kirkon siitä syystä, että sinne oli neuvostoaikana siirretty erittäin arvokas hopeinen ikoni vuodelta 1654. Lipun värit ovat vanhan Venäjän kauppalipun värit – sininen, valkoinen ja punainen. Lipun keskellä on leijonatunnus.

Varsinainen juhla pidettiin Mazhdunarodnaja hotellin juhlakerroksessa televisiokameroiden loisteessa. Tilaisuudessa oli juhlava perustuskirjan luovutus ja kaikki Charter –juhlaan liittyvät puheet ja lahjojen luovutukset. Juhlaan odotettiin presidentti Mihail Gorbatshev tuomaa tervehdystä ja onnentoivotusta uudelle klubille ja kansainväliselle Lions –järjestölle, mutta tärkeämmät tehtävät estivät hänen tulonsa ja niin hänen ensimmäinen lehdistöneuvostonsa toi presidentin tervehdyksen. Juhlatilaisuudessa meillä Helenan kanssa oli suuri

kunnia ojentaa klubimme viiri Moskova/ Centrumin presidentti Evgeny Ozhiganoville. Lions Liiton puolesta olin ojentamassa sulkasuunnikkaat kansainväliselle presidentille William Biggsille, Eestin piirikuvernööri Anti Oidsalulle ja LC Moskova/ Centrumin presidentille Evgeny Ozhiganoville. Lasisen leijonaveistoksen luovutimme Helenan kanssa lion Valentina Tereskovalle, sekä nuorisoviirit varapresidentti veli Nikolle ja sihteeri veli Borikselle, jotka näkivät paljon vaivaa meidän viihtymisemme ja meidän opastamisemme eri turistikohteisiin.

Seisova pöytä venäläiseen malliin

Juhlan jälkeen meillä oli "juhlapäivällinen" hotellin suuressa juhlasalissa. Ruoka otettiin "seisovasta pöydästä" ja siinä saimme uutta opetusta, miten venäläisessä puffetissa tulee menetellä. Joukko isännistä varasi sopivan seisomapaikan pöydän äärestä ja nautti siinä oman annoksensa – meillä vierailia oli pieniä vaikeuksia kerätä ruokaa lautasellemme. Tilaisuus oli kaikesta huolimatta erittäin onnistunut – maljoja nostet-

tiin ja kansainvälisen presidenttimme piti meidän vieraiden puolesta erinomaisen kiitospuheen.

Venäläistä vieraanvaraisuutta

Lähtöpäivänä juuri perustetun klubin veljet tarjosivat vierailleen lähtölounaan ennen lentoamme Helsinkiin. Pöytään tuotiin kokonainen paistettu porsas ja palan painikkeeksi oli tarjolla runsaasti paikallisia juomia. Tunnelma oli korkealla, lukuisia maljapuueita pidettiin ja me vieraat saatoimme olla hieman epäkohteliaitakin, kun emme aina maljaamme tyhjentäneet pohjaan saakka. Ehkäpä mielessämme oli jo paluumatka ja lento kotiin.

Mitään vastaavaa, kuin lionsklubin perustaminen Moskovaan, en ole lionsurallani kokenut. Mielessäni yhdistin tähän tilaisuuteen kaikki ne monet kymmenet laivojen vesillelaskut ja luovutukset, joissa tämä sama venäläiseen kansallisuuteen liittyvä ystävällisyys niin voimakkaana on tullut minullekin aikaisemmin tutuksi.

Ilkka Sarparanta

RAKKAUDESTA KRISTINA REGINAAN ELI KOLMAS RISTEILYMATKAMME KYSEISELLÄ LAIVALLA

1960-luvulla rakennettu höyrylaiva

Vuorineuvos Hans von Rettig teetti varustamolleen Oy Bore Ab:lle lippulaivaksi vuonna 1960 Oskarshamnin telakalla nollaBoreksi kutsutun höyrylaivan, mikä oli jo siihen aikaan suuri ihme, koska höyrykoneet oli jo ajat sitten tuomittu epätaloudellisia ja hitaina antiikkilaitteiksi. Vuorineuvos oli kuitenkin ihastunut höyrykoneiden hiljaiseen käyntiääneen ja kulkuilmaston puhtauteen – mitään naftakäryjä ei tuntunut missään.

Laivan pituudeksi tuli 100m, leveydeksi 15m ja syväykseksi 5,5m ja se liikennöi etupäässä Tukholman reitillä. Minulla ei ole nyt käytettävissäni tarkkoja tietoja siitä, milloin Bore yhtiö luopui siitä (*toim. huom. nuo tiedot löytyvät artikkelin lopussa olevasta liitteestä*), mutta Soili ja minä teimme kuitenkin ensimmäisen reissumme aluksella 1980-luvun alkupuolella Turusta Tukholmaan. Laivan nimi oli silloin Borea ja yhtiö, joka sitä silloin varusti, joutui hyvin pian

kannattamattomana lopettamaan, sillä volyymit piti tuolloin olla huomattavasti isompia ja alukset nopeampia. Ei enää tarpeeksi arvostettu sekä matkanopeudeltaan että äänimaailmaltaan hiljaista matkantekoa. Meidän risteilymme käsitti muistaakseni päivän ja yön menomatkan, shoppailun Tukholmassa ja yön sekä päivän paluumatkan takaisin Turkuun. Tuliaisina siihen aikaan tuotiin tietysti paljon voita ja sokeria!

S/s Bore

Kuva: Postikortti Eerik Laineen kokoelmat

Matkat olivat todella hiljaisia ja päivät kauniita, jolloin merellä olostä pystyi nauttimaan oikein kunnolla. Nykyiset varustajat löysivät aluksen asuntolaivana muistaak-

seni Algeriasta. Se varustettiin uudestaan matkustaja-alukseksi 1980-luvun lopulla Hollmingin telakalla Raumalla. Minulla ei ole tarkempia tietoja suunnittelusta eikä remontista, mutta kerrotaan isä Partasen kulkeneen setelitukko kädessään ja pyytäneen telakalta tarjouksia eri yksityiskohdista ja hyväksytyään ne maksanut aina ao. postin käteisellä heti. Telakalla tätä oli pidetty erikoisena kaupankäyntinä, mutta hyvin joustavana ja hyväksyttävänä tapana. Laivaan jäi paljon vanhaa ja arvokasta sisustusmateriaalia ja rakenteita. Lukuisia portaita minä ainakin ihmettelin. Täytyi olla niin, että hyttejä uusittaessa portaat saivat jäädä vanhoille sijoilleen. Moneen paikkaan suunnistettaessa oli valittavana lukuisia reittivaihtoehtoja. Hyttien lukumäärää lisättiin ja entiselle autokannelle rakennettiin baari ja tanssisali.

M/s Kristina Regina Kustaanmiekassa matkalla Visbyyn 9.8.2001

Kuva : © Eerik Laine

Laivaa remontoitiin lisää keväällä 2001 (en tiedä missä) ja tällä hetkellä se käsittää 119 hyttiä ja 245 matkustajapaikkaa, 2 ravintolaa, kahvilan, baarin, kuntosalin, miesten ja naisten saunan, parturikampaamon, pesulan, lasten leikkihuoneen sekä lukuisia aluksen jokapäiväisiin toimintoihin liittyviä tiloja.

Länsi-Euroopan kierroksella

Ensimmäisen risteilyämme Kristina Reginaksi nimetyllä laivalla teimme elo-syyskuussa 2001. Risteilyä myytiin nimellä "Länsi-Euroopan kierros". Lähdimme Helsingistä ja purjehdimme Kielin kanavan kautta Pohjanmerelle ja Amsterdamiin. Tästä lähtien matkasimme öisin ja tutustuimme aina uuteen kohteeseen päivällä, joko opastetuilla retkillä tai hortoilemalla omin nokkinemme kaupungilla. Ainoastaan Biskajan lahden ylitys tapahtui päiväsaikaan. Se olikin unohtumaton elämys, sillä saimme nähdä päivän aikana kaksi purjeet pullollaan purjehtivaa kolmimastoparkkia. Toinen niistä oli norjalainen, ja veikkailimmekin sitä, että onkohan siinä vastanaineet Norjan kuninkaalliset, joiden häämatkasta ei julkisuudessa ollut mitään tietoa. Näin ei ilmeisesti ollut asian laita.

Amsterdamista matkasimme Belgiaan Oostendeen, sieltä Ranskaan Cherbougiiin ja Brestiin, josta matka jatkui Espanjaan Vigoon ja sieltä edelleen Lissaboniin, jonne jäämme vielä ylimääräiseksi pariksi päiväksi. Paluumatka tapahtui sitten lentäen Helsinkiin, missä olimme jo yöpyneet menomatalla – ja niin teimme myös tullessa.

Matkan varaamisessa taktiikkanamme oli tehdä se viime tingassa, jolloin kaksi henkeä matkusti yhden hinnalla. Majailimme 4. kannella B-luokan hytissä. Totesimme jo tuolloin, että C-luokan hytti olisi ollut huomattavasti edullisempi, vaikka se ei varustetasoltaan poikennutkaan edellisestä – ainoana erona on, että lattiapintaa B – hytissä on muutama neliö C- hyttiä enemmän. Tästä viisastuneina tilasimme uuden risteilyämme ale-hintaan viimeisenä mahdollisena päivänä C-luokan hyttiin samalta kohdalta kuin edelliselläkin matkalla, mutta kaksi kantta alemmalla. Viihdyttiin ihan yhtä hyvin vähän pienemmässäkin tilassa, laivan keinumisenkin tuntui vähemmän.

Toinen matkamme: Kristina Regina Kanariansaarilla

Sunnuntaina 01.12.2002 matkasimme linja-autolla Vantaalle, missä yövyimme Holiday-Innissä, josta maanantaiaamuna aamiaisen jälkeen hotellin bussi vei meidät kentälle, mistä lento lähti klo 8.25. Olimme perillä Las Palmasissa kello 12.35. Lentokentällä meitä vastassa oli muun muassa edellisen reissumme risteilyisäntä Olli Iivo-

nen, oikein kiva ja monipuolinen mies, joka tosin nyt jäi lomalle Las Palmasiin ja palasi kanssamme aikanaan sitten Suomeen.

Laivamme asemapaikkana oli Muelle de Santa Catalina, joka on aivan kaupungin keskustassa kaikkien tuntemaan Catalina-puiston vieressä. Kun oltiin majoituttu laivaan, lähdettiin kaupungille verestämään vanhoja muistoja. Samoin seuraavana päivänä oli tilaisuus hortoilla kaupungilla klo. 17.00 asti, minkä jälkeen oli pakolliset pelastusharjoitukset laivassa, joka sitten läksikin merelle. Mainittakoon, että vuoristoon tehtyyn retkeen olisi ollut mahdollisuus osallistua päivällä, mutta arvelimme kolonneemme saarta aikanaan jo riittävästi, joten emme osallistuneet tarjolla olleeseen ohjelmaan. Kapteenin tevetuliaistilaisuus järjestettiin heti merelle päästyä, jolloin myös laiva alkoi keikkua melkoisesti. Niinpä vetäydyin hyttiini pitkälleni heti tuon ohjelman sekä parin cocktailin jälkeen. Tämä jäikin sitten ainoaksi kerraksi, jolloin tuohon asentoon oli turvaututtava merenkäynnin takia (on muuten hyvä konsti).

Lanzaroten rannikko näkyvissä

Keskiviikkoamuna 4.12. aamiaista syödessämme näimme ikkunasta Lanzaroten rannikon. Puerto de la Carmenin rannat näyttivät tutuilta – olimmehan aikoinaan viettäneet siellä Länsi-Suomen järjestämän hiihtolomaviikon lukijamatkaa. Rantauduimme kuitenkin Arrecifen koillispuolelle Puerto de los Marmores –nimiseen satamaan, josta kaupungin keskusta oli muutaman kilometrin matka. Emme lähteneet saaren kiertomatkalle, koska olimme jo aikaisemmilla käynneillä tehneet kaikki tarjolla olleet retket. Otimme sen sijaan taksin ja suuntasimme kaupungin keskustaan päivää viettämään. Tunsimme tämän kaupungin jo entuudestaan, joten kävelyksi ja lounaalla käynniksi retkemme tällä kertaa jäi. Muuten ei tullut mainittua, että Länsi-Euroopan kierrokselle sorruimme ostamaan ruokailupaketin, koska sen sanottiin olevan huomattavan edullisen. Meille siitä seurasi se, että lihoimme kumpikin matkan aikana monta kiloa: minkäs sille voi, että kupongit piti käyttää ja laivan ruoka oli runsasta ja hyvää. Tällä kertaa söimme vain silloin kun tuli nälkä, olimmepa sitten maissa tai laivalla – niinpä emme lihonneet niin paljoa. Tämä ratkaisu taisi tulla myös edullisemmaksi.

Laivalla järjestettiin aina edellisenä päivänä luento seuraavasta kohteesta. Lisäksi oli muutama luento eteläeurooppalaisista tavoista ja historiasta.

Fuerteventura

Arrecifesta lähdimme vasta yöllä, koska seuraavan päivän kohteeseemme, Fuerteventuraan oli lyhyt matka. Siellä rantauduimme Puerto del Rosarion satamaan. Koska emme olleet aiemmin käyneet saarella, osallistuimme täällä tarjottuun retkeen, joka nousi ylös vuorille Betancurian kylään, jossa kävimme museossa ja perehdyimme saaren alkuasukkaiden guanchien historiaan. Seuraavaksi käytiin Olivassa kameili- ja vuohifarmilla, josta mukaan taisi tulla monelle hunajarommia ja alovoiteita monenlaiseen vaivaan. Viimeinen kohteemme oli Corralejo, joka oli turismin pilaama kaupunki ostoskeskuksineen, mutta valtavine hiekkarantoineen. Kävimme myös Rosariossa syömässä paikallisessa ravintolassa, jossa jälkiruoaksi tilasin kahvin ja konjakin. Konjakki oli paikallista brandyä ja tilavuudeltaan n. 10 cl! Onneksi laiva oli aika lähellä.

Itsenäisyyspäivä Teneriffalla

Laiva lähti illalla kohti Teneriffaa ja salissa oli vuorossa elokuva-ilta. Yläkannen Manoeuvre-baari oli iltaisin auki ja viereisessä Ankkuri-salissa oli tanssit joka ilta. Musiikki oli kovin meikäläisen makuun. Saunassa kävimme tietysti jokaisena iltana. Teneriffalla satamapaikkamme oli Muelle de Passajeros, joka minun arvaukseni mukaan merkitsee matkustajasatamaa. Satamassa oli samanaikaisesti isoja ja hienoja risteilyaluksia, joiden rinnalla Kristina näytti perin vaatimattomalta, mutta kotoisammalta kuitenkin. Emme täälläkään osallistuneet retkiin, vaan kuljeskelimme kaupungilla. Sattui olemaan sinä päivänä afrikkalaiset markkinat ja tosi mielenkiintoiset olivatkin. Ei sieltä paljoa mukaan tarttunut, jotakin vaatetta vähän, mutta paljon oli katseltavaa ja ihmeteltävää. Kello 18 oli itsenäisyyspäivän vastaanotto laivan Baltic-salissa. Sali oli koristeltu hienoin kukkalaittein, ainoat, joita jäi kaipaamaan, olivat perinteiset itsenäisyyspäivän kynttilät. Saliin astuessamme saimme kuohuviinilasin, jonka jälkeen kättilimme kapteenimme Ari Malmin ja asetuiimme paikoillemme. Kapteeni lausui tervetuliaissanat, jonka jälkeen lauloimme Maamme-laulun laivan orkesterin säestyksellä. Jo edellisellä matkallamme tutuksi tullut Kaija Wischtukat, kotkalainen toimittaja, piti itsenäisyyspäiväpuheen. Hän piti myös muita esitelmiä tälläkin matkalla. Juhlavastaanotto päättyi risteilyisäntämme laulamaan Jukka Kuoppamäen "Sininen ja valkoinen" –lauluun.

Seuraavankin päivän vietimme Teneriffalla. Kävelimme pitkin Santa Cruzin rantoja ja tutustuimme rakenteilla olevaan mahtavaan expo-halliin, uimalaitokseen ja ennen kaikkea monipuoliseen kauppahalliin. Samana päivänä olisi ollut tarjolla myös mielenkiintoinen retki Gomeran saarelle, mutta retken fyysisen rasittavuuden takia katsoimme kuitenkin asiallisemmaksi luopua siitä.

La Palma

Illalla aluksemme irrottautui satamakajasta ja suuntasi kohti matkamme viimeisintä kohdetta, La Palmaa. Saavuimme sinne sunnuntai-aamuna kello yhdeksältä. Täälläkin satamamme Espicon Norte-Sur sijaitsi Santa Cruz de la Palman keskustassa. Kävelimme kaupungilla, jossa muutamia kauppiaita oli auki sunnuntaista huolimatta. Taisi jotakin käsityötavaraa jäädä mukaankin. Sen verran kuitenkin kaduimme pyhäpäivän kaupoissa käyntiämme, että menimme katoliseen kirkkoon ripittäytymään. Rippiä emme kuitenkaan saaneet, mutta sen sijaan seurasimme hetken aikaa käynnissä olevaa messua.

Takaisin kotiin

Viimeinen yö sitten matkustettiin takaisin Las Palmasiin, jonne saavuttiin aamuyhdeksältä. Kerittiin vähän kaupungillekin, mutta harva puoti oli auki paikallisesta juhlapäivästä johtuen. Loppupäivä kului sitten ensin lentokentällä, sitten ilmassa. Saavuimme Vantaalle klo 21.30, josta hotellin bussilla Holiday Inniin. Jatkoimme seuraavana aamuna kotimatkaamme bussilla U:kiin, missä samana iltana odottivat jo yhdet joulujuhlat, mutta se on jo toinen juttu.

Osallistuimme matkalla moniin laivalla järjestettyihin tietokilpailuihin, jotka koskivat lähinnä matkakohteita ja niiden emämaan historiaa sekä yleistietoa. Menestyksemme ei ollut kovin hyvä päinvastoin kuin edellisellä risteilyllä, missä saavutimme ensiksi toisen sijan ja toisella kerralla ensimmäisen. Mainittakoon, että pahin kilpailijamme tuolloin oli molemmissa kisoissa raumalainen joukkue. Tällä kertaa paras oli joku helsinkiläinen tiedemieskopa, ainakin he tiesivät mahdollottoman paljon.

Kaiken kaikkiaan olimme reissuumme oikein tyytyväisiä, erityisesti matkan hintalaa-
tusuhde oli kohdallaan.

Soili ja Mauri Caselius

Toimituksen lisäys kirjoituksessa olleisiin tietoihin: S/s Boreasta M/s Kristina Re- ginaksi. Laivan nimet ja varustajat 1960-2004

Omistajat

Historiaa

Bore rakennettiin Turun ja Tukholman Skeppsbron väliseen liikenteeseen. 14.2.1966 Bore ja Svea Jarl jäihin Almagrundin lähellä, ajautumassa karikolle. Jäänmurtaja Karhu tuli apuun. Bore ja hollantilainen Edda törmäsivät sumussa Tukholman saaristossa. Molempien keulat kolhiutuivat.

14.12.1975 Mies katosi Borelta ilmatamkalla Tukholmasta Turkuun.

31.12.1975 Borella matruusi putoi myrskyssä mereen Karlskronan edustalla itämerellä.

30.4.1981 lähti SS Borea Folklinen logoin ensimmäiselle vuorolleen Kaskisista Gävlelen. Paluumatka Gävlestä alkoi seuraavana päivänä kello 13:00, mutta 40 minuutin matkanteon jälkeen "vuosisadan lumimyrskyksi" kutsuttu myrsky pysäytti laivan Gävlen lahdelle. Luotsi käski laivan pysähtyä 20 m/s puhaltaneeseen tuuleen ei tuulen kovuuden vaan huonon näkyvyyden vuoksi... Borea ankkuroitiin suojaiseen paikkaan ja se pääsi keskiyön aikoihin jatkamaan paluumatkaansa Kaskisiin jonne saapui 2.5.1981 puolen päivän jälkeen. Loput matkat parin viikon aikana sujuivat suuremmitta kummelluksitta ja 13.5.1981 Borea lähti viimeiselle vuorolleen Kaskisista Gävlelen. 12.1981 Borea lähti hotellilaivaksi Algeriaan. Alunperin laivan piti olla siellä vain 6 kuukautta, mutta keikka venyi yli kaksi vuotiseksi. 8.5.1984 Borea saapui Algeriasta Paraisille kunnostettavaksi Tukholman liikenteeseen. 18.6.1984 Borea aloitti höyrylaivaliikenteen Turusta Tukholman Skeppsbrole uuden Aura Linesin laskuun. Lyhyen kesäkauden jälkeen Aura Lines ajautui konkurssiin ja Borea jäi 4.10.1984 Aurajoen rantaan odottamaan uutta omistajaa. 7.8.1985 Borea oltiin myyty Vanderbilt Steamship Companylle Amerikkaan jolla oli aluksen suhteen kunnianhimoisia hankkeita. Borea oli määrä nimetä Vander Biltiksi ja siitä oli määrä tehdä maailman loistokain risteilyalus. Hankkeeseen oli määrä käyttää 15 miljoonaa dollaria. Uuteen pakkaukseen oli määrä tulla 59 loistohyttiä ja matkustajia oli määrä ottaa mukaan maksimissaan vain 118 kun vanhaan Boreen niitä otettiin jopa 715. Alus oli määrä saada liikenteeseen vuoden 1986 huhtikuussa ja muutostöitä kaavailtiin tehtäväksi Wärtsilän telakalla. Uudelle omistajalle rapakon takana tuli ongelmia Boren lunastuksessa ja 1987 laiva myytiinkin Kotkalaiselle yrittäjälle! 27.7.1987 SS Kristina Regina saapui Ms Iso-Pukin hinaamana Turusta Kotkaan muutettavaksi diesel-koneiseksi. 9.4.1988 Kristina Regina aloitti risteilyliikenteensä. Mutta ensimmäisellä matkalla tuuli sortii laivan keulan mutapenkkaan Helsingin kaivopuiston väylällä. Ei vaurioita. 22.4.1988 Kristina Regina esittäytyi Kotkalaisille.

1960-1977 S/s Bore

(Fin) Höyrylaiva Oy Bore, Turku

1977-1984 S/s Borea

(Fin) Jakob Lines Oy, Pietarsaari

1984-1987 S/s Borea

(Fin) Helsingfors Steamship Co Ltd Ab, Turku

1987-1988 S/s Kristina Regina

(Fin) Naviera Oriental C.A , Pampatar

1988- M/s Kristina Regina

(Fin) Kristina Cruises Ltd, Kotka

Lähde: http://www.sunpoint.net/~siljaline/Laivat/Vanhat/Bore_60/Bore_60.htm

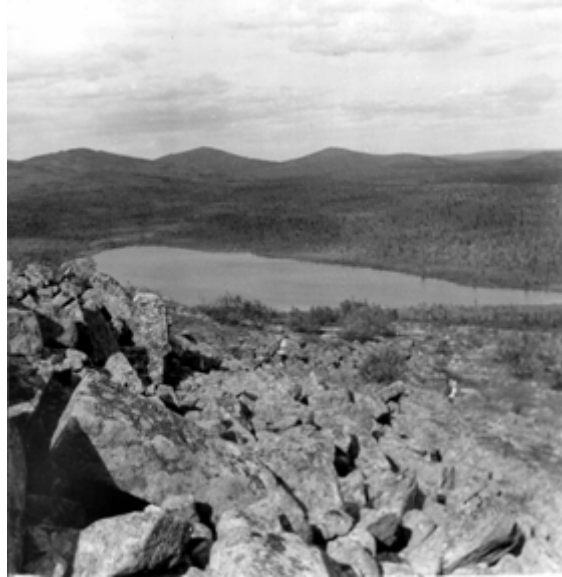
LISÄÄ O.W. WILLAMOSTA

Lapin keisari

Eräät käyttivät eversti Willamosta nimitystä "Lapin keisari" – mihin tuo sanonta perustuu, siitä ei ole tarkkaa tietoa. Hän oli maaherran ohella Lapinläänin korkein virkamies ja toisinaan jämäkköotteinen.

Rivit suoriksi Mauserilla

Vapaussodan jälkeen Suomi oli tavaltaan jakautunut kahtia. Lapissa tämä ilmeni sillä tavalla, että vihanpurkaukset kohdistettiin usein virkamiehiin. Suurilla metsätyömailla työskenteli monenkirjavaa väkeä: joukossa oli paitsi entisiä rikollisia niin myös poliittisia ääriaineksia. Poliisit ja rajamiehet kävivät tarkastamassa metsureiden papereita, joita sitten verrattiin "poliisisanomiin". Eräälläkin kerralla rajamiehet olivat tarkastusmatkalla jossaakin Luton suunnalla olevalla suurella metsätyömaalla. Siellä vastaanotto ei ollut kovin lämmin vaan tarkastajat heitettiin ulos. Tästä viesti kiiri myös Lapin Rajavartioston komentajan korviin. Hän lähti itse rajamiesten kanssa kämpälle. Kämpään astuttuaan Willamo ampui Ukkomauserillaan kaksi laukausta kattoon ja komensi: "Paperit mukana ulos pihalle järjesty!". Miehet lähtivät niskotellen ulos. Kun rivit eivät oikein tahtoneet oieta, niin Willamo ampui Mauserillaan etu- ja takapuolelta rivien suuntaisesti. Siihen loppui pullikointi ja rivit muodostuivat paraatikelpoisiksi. Tarkastus suoritettiin loppuun ja etsintäkuulutetut passitettiin rajamiesten mukaan. Willamon käyttämät kurinpalautuskeinot tuskin tulisivat kysymykseen nykyaikana.

Saariselän Nattastunturit kuva: Kullervo Kemp-pisen kokoelmat

Presidentin junaan vastassa

Eräänä päivänä presidentin juna oli tulossa Rovaniemelle ja rajavartiosto oli määräaikaan vastassa asemalla kunniakomppanian kanssa. Kun juna ei alkanut kuulua, miehet kävivät rauhattomiksi rivissä seisoessaan: joillakin tuntui jo rakossa painetta. Eräs takarivissä seisonut rajavartia päätti koettaa lirittää rakkonsa tyhjäksi paikallaan. Willamon tarkka silmä havaitsi yrityksen ja meni kovistelemaan miestä: "Soo rajamies, kusit viimeisen kuses". Samalla eversti muisti, että oli hiljattain ylentänyt miehen jostakin ansiosta rajakorpraaliksi, ja jatkoi: "olette rajajääkäri". Tähän rajamies vastasi: "Kiitos herran, herra antoi, herra otti". Willamo päätteli, että poika oli mieheissään alennuksesta ja sanoi: "olette alikersantti". Myöhemmin selvisi, että presidentin junan myöhästyminen yli kahdella tunnilla johtui siitä, että oli jouduttu halkotäydennykseen Koivun asemalla. Edellä mainitusta tapahtumasta ei jälkeempäin oltu puhuttu mitään muuta kuin huhupuheina.

MIKSI LAPSET JA NUORET VOIVAT HUONOSTI?

Vastauksia otsikossa esitettyyn kysymykseen lienee satoja – aihe on omiaan herättämään keskustelua. On kuulunut puhetta ”hampurilaissukupolvesta”, eli lapsista ja nuorista, jotka eivät kestä mitään. Nykyinen maailmamme tuntuu muutenkin kovin sekavalta, vaikka kaikki pitäisi tilastojen mukaan olla hyvin. Sekin kyllä tiedetään, että tilastot saadaan näyttämään sellaiselta kuin ne halutaan nähdä (mm. työttömyystilastot). Mutta mikä nuorison pahoinvointiin on johtanut – ei kaikkea voida asettaa työttömyydenkään syyksi. On paljon perheitä, joilla kaiken järjen mukaan pitäisi mennä hyvin, vaan ei mene. Nuoret ja jopa lapset syyllistyvät kaikkeen mahdolliseen ilkeältä, varkauksiin, pahoinpitelyihin ja jopa murhiin.

Kun alle 15 –vuotias joutuu kiinni esimerkiksi ilkivallanteosta, ja tulee kysymys miksi näin teit: ”Ei ollut muuta tekemistä”, on vastaus. Auta armias, jos näillä alle 15 –vuotiailla teetetään jotain hyödyllistä, niin kaikkitietävä sensaatio ”Media” on heti kimpussa ja tuomitsee lapsityövoiman käytön. Liian lepsu oikeuslaitos tuntuu olevan myös Median vanki. Eikö olisi paikallaan määrätä jotain korvaavaa työpalvelua vahingontekijöille? Mutta koville joutuvat ne lapset, jotka harrastavat jotakin urheilua esimerkiksi jääkiekkoilua tms. Urheilua harrastavat lapset tavataan hyvin harvoin mistään laittomuudesta, eli heillä on ollut muuta tekemistä. Samoin ne lapset, jotka käyvät partiossa tai muissa harrastuspiireissä. Kun lapsi osallistuu johonkin em. harrastukseen, niin tämä sitoo tietenkin myös vanhempia, mutta auttaa myös yhdessä-oloon. Kaikilla tähän ei ole mahdollisuuksia, eikä aina myöskään haluja eli istutaan mieluummin kaljalla, kuin raahataan mukuloita jäähallille tms. Työnnetään rahatukko käteen ja käsketään painua matkoihinsa. Onko tämä vastuuntuntoista lapsenkasvatusta?

Kieltämättä nykyinen elämänmeno on asettanut vanhemmat usein aika tiukalle. Kova kiire työpaikoilla ja ainainen työpaikan menettämisen pelko aiheuttaa ahdistusta, joka johtaa haluttomuuteen. Tämä saattaa ihmisen usein ajattelemaan, että eikö entinen sekatalousjärjestelmä ollut ihmisystävällisempi, kuin jatkuvasti kiihtyvä ns. vapaa markkinatalousjärjestelmä.

Martti Yli-Kahrakuusi

Toimituksen huomautus

Veli *Martin* esittämät näkökohdat ovat kiinnostavia ja ne sopivat eräitä osin hyvin siihen, mitä Matti Marttunen ja Janne Kivivuori (oikeuspoliittinen tutkimuslaitos) ovat todenneet nuorisoriikollisuutta Suomessa käsittelevässä tutkimuksessa (<http://www.om.fi/optula/uploads/li33jq0gwfzsh.pdf>). He esittävät kirjoituksensa yhteenvedossa, että:

Nuorten rikollisuuden keskeiset kehityssuunnat viime vuosien aikana ovat olleet:

- Varastamisen väheneminen
- Lainkuuliaisten nuorten osuuden lisääntyminen
- Marihuanan tai hasiksen käytön lisääntyminen
- Nuorten tekemien vakavien väkivallantekojen lisääntyminen
- Nuoriin kohdistuvan kontrollin tehostuminen

Vakavien väkivallanteekojen lisääntyminen ei ole ristiriidassa lainkuuliaisuuden yleisen kasvun kanssa. Yleisen lainkuuliaisuuden lisääntyminen viittaa koko nuorisoon (yhden ikäluokan koko noin 60 000), vakavissa väkivallanteoissa kyse on yhtä ikäluokkaa kohden muutamista (henkirikokset) tai kymmenistä (muu törkeä väkivalta) nuoresta. Kriminologit ovat kutsuneet ilmiötä rikoskäyttäytymisen polarisoitumiseksi eli kaksinapaistumiseksi: yhä suurempi valtaenemmistö nuorista pidätty rikoksista samalla kun pienen vähemmistön tekemät törkeät väkivallanteot lisääntyvät.